

ΤΟ ΝΕΜΠΟΥ ΤΟ ΠΟΥ ΚΕΡΑΙΣΕ ΤΟ WATERSTONES CHILDREN'S

BOOK PRIZE 2024!

GREENWILD

Ο ΚΟΣΜΟΣ
ΜΙΣΘ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΠΟΡΤΑ

ΜΑΡΙ ΤΟΜΣΟΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Εγγραψαν για το βιβλίο

«Αν δεν πιστεύετε στη μαγεία, θα το κάνετε μόλις διαβάσετε το *Greenwild*. Είναι κάτι το εκπληκτικό». – A. F. Steadman, συγγραφέας του *Skandar and the Unicorn Thief*

«Ένα καθηλωτικό, μαγευτικό ανάγνωσμα, γεμάτο με άγρια ομορφιά». – Hannah Gold, συγγραφέας του *The Last Bear*

«Μια μεγαλειώδης περιπέτεια γεμάτη με φυτική μαγεία, αξέχαστους χαρακτήρες, άφθονη φαντασία και τόνους ευαισθησίας, η οποία διαβάζεται απνευστί... Η Τόμσον έχει δημιουργήσει έναν πανέμορφο και απόλυτα πιστευτό κόσμο, που είναι μαγικός και υπέροχος όσο και το ίδιο το τροπικό δάσος του Αμαζονίου. Το λάτρεψα αυτό το βιβλίο!» – Aisling Fowler, συγγραφέας του *Fireborn*

«Το *Greenwild* είναι μια συναρπαστική περιπέτεια που δίνει φτερά στη φαντασία σου κάνοντάς τη να πετάξει δίχως περιορισμούς». – M. G. Leonard, συγγραφέας του *Beetle Boy*

«Την ερωτεύτηκα βαθιά αυτή την πανέμορφη, σύγχρονη περιπέτεια». – Cerrie Burnell, συγγραφέας του *Wilder Than Midnight*

«Μια απίστευτα ευφάνταστη ιστορία κι ένας πανέμορφος κόσμος γεμάτος με μυστήριο και περιπέτεια, που καλεί τους αναγνώστες να θυσιάζουν μέσα του. Η Παρί Τόμσον είναι μια συ-

ναρπαστική νέα συγγραφέας». – Aisha Bushby, συγγραφέας του *A Pocketful of Stars*

«Άκρως συναρπαστικό και καλογραμμένο, το *Greenwild* ανήκει στο πιο ξεχωριστό είδος περιπέτειας. Ένα εξαιρετικά επιτυχημένο ντεμπούτο αυθεντικής μαγείας!» – Carlie Sorosiak, συγγραφέας του *I, Cosmo*

«Πραγματικά τη λάτρευσα αυτή την ατίθαση και θαυμαστή περιπέτεια... Με το που θυθίστηκα στον μαγικό πρασινότοπο του *Greenwild*, δεν ήθελα να ξαναβγώ ποτέ». – Maria Kuzniar, συγγραφέας του *The Ship of Shadows*

«Το *Greenwild* είναι ένας σπάνιος θησαυρός γεμάτος με θαύματα, που σφύζει από σαγήνη και φαντασία. Με κράτησε μαγεμένη από την πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα». – Catherine Doyle, συγγραφέας του *The Storm Keeper's Island*

«Μια απίστευτα ευρηματική περιπέτεια, γεμάτη με όμορφες λεπτομέρειες και με μια απολαυστική πλοκή που στριφογυρίζει σαν τις μαγικές κληματόδεργες του βιβλίου... Το αγάπησα!» – Tamzin Merchant, συγγραφέας του *The Hatmakers*

«Ένα σαγηνευτικό βιβλίο γεμάτο με περιπέτεια και ελπίδα, το οποίο μας διδάσκει πολλά για τον κόσμο μας». – L. D. Lapinski, συγγραφέας του *The Strangeworlds Travel Agency*

«Ένα πανέμορφα γραμμένο μυθιστόρημα οικολογικής φαντασίας που θα αγγίξει την καρδιά όλων των αναγνωστών». – Chris Riddell

GREENWILD

Ο ΚΟΣΜΟΣ
ΜΙΣΟ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΠΟΡΤΑ

ΜΑΡΙ ΤΟΜΣΟΝ

GREENWILD

Ο ΚΟΣΜΟΣ
ΜΙΣΟ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΓΙΟΡΤΑ

Εικονογράφηση:
Ελίσα Παγκανέλλι

Μετάφραση:
Καρολίνα Μιζάν, Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Στον Άνταμ και στη Φαρίμπα

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Πάρι Τόμσον, *Greenwild: Ο κόσμος πίσω από την πόρτα* (Greenwild, βιβλίο 1)
Pari Thomson, *Greenwild: The World Behind the Door* (Greenwild, book 1)

Εικονογράφηση: Ελίζα Παγκανέλλι

Μετάφραση: Καρολίνα Μιζάν, Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης
Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρούδη

Διορθώσεις: Νικόλας Αλκίνοος Νταουλτζής Ταμπακάκης
Σελιδοποίηση: Σπυριδούλα Βονίτση

Copyright © κειμένου Pari Thomson, 2023

Copyright © εικονογράφησης Elisa Paganelli, 2023

Copyright © για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα

Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2023

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Macmillan Children's
Books an imprint of Pan Macmillan, Ηνωμένο Βασίλειο, 2023

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Μάιος 2024

KET E724 ΚΕΠ 363/24 ISBN 978-618-07-00520-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΟΛΟΧΑΣ

Ένας θάλακας του Greenwild

Ο ΠΛΗΘΩΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

Η ΑΠΟΘΗΚΗ
ΤΩΝ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΤΣΙΒΛΥ

ΟΙ ΣΤΑΒΛΟΙ

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΥ

Η ΒΕΛΑΝΙΔΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

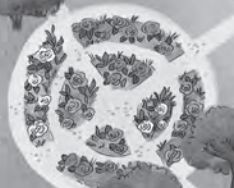
Η ΛΙΜΝΗ

Η ΛΕΣΧΗ
ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΑΚΡΙΒΩΣ

Η ΚΑΛΥΒΑ
ΤΟΥ ΣΕΛΑΝΤΡΕΪΚ

ΤΟ
ΔΑΣΟΣ
ΤΟΥ
ΣΤΕΝΑΓΜΟΥ

Ο ΡΟΔΟΚΗΠΟΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΘΕΡΜΟΚΗΠΙΟ

Η
ΚΟΥΡΝΙΑ

ΤΟ ΕΠΙΦΟΒΟ
ΘΕΡΜΟΚΗΠΙΟ

ΤΟ
ΔΑΣΟΣ
ΤΗΣ
ΜΟΛΟΧΑΣ

Η ΠΥΛΗ
ΤΗΣ ΜΟΛΟΧΑΣ

(από τον βοτανικό κήπο του ίδιου)

ΤΟ ΦΥΛΑΚΙΟ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ
ΛΙΒΑΔΙ

ΟΙ ΔΕΝΔΡΟΚΗΠΟΙ

Ο
ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ
ΚΗΠΟΣ

ΟΙ ΙΤΑΜΟΙ

ΤΟ ΛΙΒΑΔΙ ΤΩΝ ΠΙΚΡΑΛΙΔΩΝ

Πρόλογος

Η αμμοθύελλα κατέφτανε σαν λεοπάρδαλη που έχει εντοπίσει το θήραμά της· ορμητική και αγριεμένη.

Η Ντίζυ κράτησε την ανάσα της καθώς η άμμος γυάλιζε γύρω της στον αέρα και της τοιμπούσε τα μάγουλα. Κάθε κόκκος και μια μικρή αστραφτερή δελόνα. Εκείνη όμως δεν έπαιρνε το βλέμμα της από τη θύελλα.

«Από εδώ!» φώναξε η Μαμά για να ακουστεί μέσα στον άνεμο. «Τώρα!»

Ένα φωτεινό ζιγκ ζαγκ χάραξε τον ουρανό και ο κεραυνός χτύπησε με δύναμη την κορυφή του πιο κοντινού αμμόλοφου. Η Ντίζυ τινάχτηκε πίσω, άφωνη από την τρομάρα. Τα δάχτυλά της, που κάλυπταν τα μάτια της, άσπρισαν από την ξαφνική λάμψη. Πρόλαβε να δει κορδέλες από άμμο να χορεύουν ψηλά σαν φαντάσματα στον άνεμο, μα και την τρομερή έκφραση στο πρόσωπο της Μαρίας. Η άμμος έκανε για λίγο τον άνεμο να τρεμοσδίσει, και έπειτα η θύελλα χύμηξε πάνω τους ασυγκράτητη, εκεί στην κορυφογραμμή της ερήμου. Η Ντίζυ ένιωσε την άμμο να τρυπώνει ορμητική παντού· στα δόντια της, κάτω από τα βλέφαρά της... Δε γινόταν να δει τίποτα πια πέρα από τα δάχτυλά της.

Έπειτα έγιναν πολύ γρήγορα τα εξής: Η Μαμά γονάτισε και έχωσε το χέρι της μέσα στην άμμο. Ο άνεμος σταμάτησε ξαφνικά. Και γύρω τους κυμάτισε σαν νερό ένας μεγάλος κύκλος από ολόλευκες ορχιδέες.

Όλες οι υποσημειώσεις και οι σημειώσεις τέλους του βιβλίου είναι του μεταφραστή.

Κεφάλαιο 1

Έξι μήνες μετά

Η Ντέιζυ είχε μείνει με το στόμα ορθάνοιχτο – και η άμμος δεν άργησε να το γεμίσει. Έφτυνε ακόμα σαν τρελή όταν μια καινούρια ριπή της θύελλας την τύφλωσε. Και όμως, η εικόνα με τις ορχιδέες παρέμενε ολόζωντανη στα μάτια της.

Ήταν κάτασπρες, σαν φρεσκοπλυμένες βαμβακερές κάλτσες, και είχαν φαρδιά πέταλα με παχιές ασημόχρωμες ραβδώσεις και έδγαζαν από μέσα τους νήματα από φως που έπειτα ενώνονταν όλα μαζί, φτιάχνοντας πάνω από τα κεφάλια τους έναν λευκό γυαλιστερό θόλο.

Μέσα σε αυτό το θολωτό καταφύγιο έπεσε ξαφνικά, με πάταγο σχεδόν, η απόλυτη ησυχία. Μονάχα οι λαχανιασμένες ανάσες τους ακούγονταν. Η Ντέιζυ κουλουριάστηκε δίπλα στη Μαμά, πασχίζοντας να κοιτάξει μέσα από τους κόκκους της άμμου που κάλυπταν τα βλέφαρά της. Μπορούσε να διακρίνει θολά τον κύκλο με τις ορχιδέες και, πίσω από την κουρτίνα που έφτιαχναν τα ασημένα νήματά του, την αμμοθύελλα να μαίνεται σιωπηλή μέσα στην κατακόκκινη νύχτα.

Όταν τα μάτια της είχαν πια ξεθολώσει, η θύελλα είχε κοπάσει. Ο θόλος, αν ποτέ υπήρξε, είχε εξαφανιστεί.

«Ημασταν τυχερές» είπε η Μαμά το επόμενο πρωί. Η ατμόσφαιρα είχε πια καθαρίσει και ένα ολόφρεσκο, δροσερό αεράκι φυσούσε κάτω από τον καταγάλανο ουρανό. «Εκείνη εκεί κοιλάδα ανάμεσα στους αμμόλοφους μας έσωσε».

«Όμως...» έκανε η Ντέιζυ. «Νομίζω πως... είδα λουλούδια. Άσπρα λουλούδια».

«Λουλούδια; Στην έρημο;» Η Μαμά έβαλε τα γέλια και ανακάτεψε τα μαλλιά της Ντέιζυ που είχαν πάνω τους μια κρούστα από άμμο. «Να δω τι άλλο θα σκαρφιστείς, καθαρομάτι μου».

Η Ντέιζυ Θίολνταουν¹ δε διέθετε σπίτι με την κλασική έννοια του όρου, όταν όμως βρισκόταν στο Λονδίνο ένιωθε πάντα μια ξεχωριστή χαρά. Είχαν φτάσει το πρωί από τη Ρώμη, όπου η Μαμά έκανε έρευνα για κάποιους διεφθαρμένους πολιτικούς – και μετά τη δημοσίευση του άρθρου έπρεπε να φύγουν μάλλον διασπαστικά. Εδώ, στο Λονδίνο, ο βαθυγάλαζος δεκεμβριάτικος ουρανός απλωνόταν εκθαμβωτικός πάνω από τις στέγες και παντού γύρω πλανιόταν μια αστραφτερή γιορτινή ατμόσφαιρα. Είχαν έρθει για να συναντήσουν τον καινούριο αρχισυντάκτη της Μαμάς στον *Κήρυκα των Ειδήσεων*, τον κύριο Κρέιβεν². Ο τελευταίος είχε σπουδαία φήμη, μα και μεγάλη αδυναμία στις καραμέλες βουτύρου, τις οποίες φυλούσε σε ένα βαζάκι πάνω στο γραφείο του.

Ο κύριος Κρέιβεν ήταν στην εφημερίδα εδώ και τρεις μόλις μήνες – είχε αναλάβει καθήκοντα λίγο μετά τα εντέκατα γενέθλια της Ντέιζυ –, όμως ήδη οι πάντες μιλούσαν για αυτόν με πολύ θερμά λόγια. Ήταν πολύ ψηλός και γοητευτικός, με ανοιχτόχρωμα πράσινα μάτια και ένα μόνιμο λοξό χαμόγελο στα χείλη του. Είχε πολλά χρόνια εμπειρίας στο ρεπορτάζ, όμως είχε αποσυρθεί από την ενεργό δράση έπειτα από ένα ατυχές περιστατικό που είχε για πρωταγωνιστή έναν εξαγριωμένο ιπποπόταμο.

«Χαίρομαι υπερβολικά» είπε καθώς τις καλωσόριζε χαμογελώντας μονόπαντα και με έναν τρόπο που έκανε τα δόντια του να φανερώνονται.

Εκτός από τις καραμέλες βουτύρου, το γραφείο του κυρίου Κρέιδεν φιλοξενούσε την εντυπωσιακή οθόνη του υπολογιστή του, ένα αγκαθωτό κακτάκι και μια καθραρισμένη φωτογραφία που έδειχνε τον ίδιο να ανταλλάσσει χειραψία με την πρωθυπουργό της χώρας.

«Είναι μια λαμπρή γυναίκα» είπε στην Ντέιζυ ισιώνοντας τα χρυσά μανικετόκουμπα του άσπρου του πουκαμίσου και φανερώνοντας έτσι μια συστάδα από πέντε κρεατοελιές στον αριστερό του καρπό. Όλες μαζί δημιουργούσαν ένα λίγο ξεχειλωμένο W, που έφερε στο μυαλό της Ντέιζυ τον αστερισμό της Κασσιόπης. «Ιδιαίτερος ευφυής. Θα οδηγήσει τη χώρα πολύ ψηλά, είμαι βέβαιος για αυτό. Μου τηλεφώνησε τις προάλλες να μου πει...»

Σώπασε ξαφνικά και κάρφωσε το βλέμμα του στον λαμό της Μαμάς. «Τι παράξενο κολιέ, κυρία Θίσλνταουν. Πού το βρήκατε;»

«Δεν είναι τίποτα. Ένα παλιό μπιχλιμπίδι» είπε κάπως διαστικά η Μαμά και έκρυψε το μενταγιόν σε σχήμα μαργαρίτας που κρεμόταν από τη χρυσή αλυσιδίτσα. «Λοιπόν, κυρία Κρέιδεν. Σχετικά με το επόμενο μου ταξίδι: Αυτές οι επιθέσεις στο τροπικό δάσος του Αμαζονίου...»

Η Ντέιζυ παρατήρησε για μια στιγμή τα ανοιχτόχρωμα μάτια του Κρέιδεν να παίρνουν μια παράξενη έκφραση, σαν να

ήταν καρφωμένα σε μια κινηματογραφική οθόνη που κανείς άλλος δεν μπορούσε να δει. Έπειτα τα ανοιγόκλεισε και χαμογέλασε και η Ντέιζυ έμεινε να αναρωτιέται αν το φαντάστηκε.

«Α, ναι» είπε ατάραχος ο Κρέιδεν. «Στο Περού. Μου αναφέρατε ότι σκεφτόσταν να αναλάβετε το θέμα. Πείτε μου...»

Η Ντέιζυ ξεγλίστρησε στον διάδρομο, άνοιξε το τσαλακωμένο βιβλίο που είχε στο σακίδιό της για περιπτώσεις σαν και αυτές και κάθισε κάπου για να περιμένει.

Η Ντέιζυ ήταν πολύ καλή στο να περιμένει. Ήταν άλλωστε μια απαραίτητη δεξιότητα αν είχες μια μαμά τόσο ξεχωριστή, όσο η δική της. Η Λεϊλά³ Θίσλνταουν ήταν δημοσιογράφος και ταξίδευε σε όλον τον κόσμο κυνηγώντας τις διάφορες ιστορίες. «Κυνηγώντας τις ιστορίες». Η Ντέιζυ τη λάτρευε αυτή την έκφραση. Φανταζόταν τη Μαμά να ανεμίζει μια απόχη και να μαζεύει ανεύθυνους τίτλους και απείθαρχα κείμενα.

Ειδήσεις για βασιλιάδες και αναρχικούς, για αυτοσχέδιες βόμβες και κλέφτες κοσμημάτων, για εκλογικές νοθείες και σπάνιους πιθήκους με χρυσά μάτια.

«Η καλή δημοσιογραφία είναι κάτι σαν τον ηλεκτρισμό» έλεγε η Μαμά όταν τη ρωτούσαν για το μυστικό της επιτυχίας της.

«Σε κάνει να τινάζεσαι πάνω και να τσιρίζεις». Και έπειτα χαμογελούσε σκανδαλιάρικα, σαν να ήταν ένα δεκάχρονο κοριτσάκι και όχι μια παγκοσμίως διάσημη ρεπόρτερ.

Η Ντέιζυ την ακολουθούσε παντού και ένιωθε σαν να ήταν η συνεργάτριά της σε μια δουλειά που θα άλλαζε τον κόσμο προς το καλύτερο. Μια πολύτιμη βοήθός στα θαυμαστά ταχυδακτυλουργικά κόλπα της.

Η Μαμά έβγαζε προσεκτικά τις ιστορίες από την απόχη της και τις πληκτρολογούσε στο ταλαιπωρημένο από τα πολλά ταξίδια λάπτοπ της, που κροτάλιζε και αγκομαχούσε μέσα στη νύχτα ενώ η Ντέιζυ πάσχιζε να κοιμηθεί. Οι ιστορίες στέλλονταν έπειτα στην αίθουσα σύνταξης του *Κήρυκα των Ειδήσεων* και από εκεί σε χιλιάδες και χιλιάδες φύλλα σε όλη τη χώρα. Τις διάβαζαν επιστήμονες με χοντρά γυαλιά και σκούρες τσάντες και δικηγόροι με αφεγάδιαστα κοστούμια, πωλητές μήλων και μουσικοί της τζαζ, πρωτοποριακοί

καλλιτέχνες και αξιοσέβαστοι διπλωμάτες, φιλομαθή σχολιαρόπαιδα και χορεύτριες νυχτερινών κλαμπ με φτερωτά μποά. Οι πάντες διάβαζαν τα άρθρα της Λειλά Θίσιλνταουν.

Και όλοι τους εκπλήσσονταν όταν ανακάλυπταν πως η Λειλά Θίσιλνταουν είχε μια κόρη. Τους φαινόταν υπέροχο. «Μα είναι ολόιδια με εσένα» έλεγαν γελώντας. «Μια χαριτωμένη μικρή Λειλά».

Η Ντέιζυ κατσούφιαζε και μισόκλεινε τα βλέφαρά της, ελπίζοντας να δείχνει αρκετά εχθρική. Όλοι ήταν βέβαιοι ότι, αφού έμοιαζε εξωτερικά με τη Μαμά, θα είχε πάρει και τον χαρακτήρα της. Θα ήταν ορμητική, ριψοκίνδυνη και ατρόμητη. Όμως η Ντέιζυ δεν ένιωθε έτσι. Εκείνη ήταν ήσυχη, επιφυλακτική και καθόλου μα καθόλου γενναία.

Πίσω από την πόρτα του γραφείου του Κρέιβεν ακούστηκε το γέλιο της Μαμάς, καθώς και διάφοροι ήχοι που προανήγγειλαν το τέλος της συνάντησης. Η Ντέιζυ έκλεισε το βιβλίο της, έτοιμη για την αναχώρηση.

Αυτή ήταν η ζωή της· η ασυγκράτητη ενεργητικότητα της Μαμάς ήταν μια δύναμη που τις έσπρωχνε από πόλη σε πόλη, από ήπειρο σε ήπειρο, δίχως να ριζώνουν πουθενά, κυνηγώντας με τόλμη το επόμενο μεγάλο θέμα.

Η θέση της ήταν πάντα δίπλα στη Μαμά και αυτό –έλεγε η Ντέιζυ σθεναρά στον εαυτό της– την έκανε απόλυτα χαρούμενη.

Έχωσε το κεφάλι της στο άνοιγμα της πόρτας τη στιγμή που η Μαμά έπαιρνε την τσάντα της για να φύγει.

«Θα είμαστε λοιπόν σε επαφή» είπε ο Κρέιβεν ξεφυλλίζοντας ένα μεγάλο πάκο με χαρτιά. «Και είπαμε. Όχι αχρείαστα ρίσκα». Μια σελίδα ξέφυγε από τα χέρια του και, αφού αιωρήθηκε για λίγο, έπεσε δίπλα στα πόδια της Ντέιζυ.

Ήταν ένα χάρτης από εκείνους που είναι αδύνατον να μη σκύψεις για να τους ρίξεις μια ματιά· περίτεχνος, λεπτομερής και με τα διάφορα μέρη σημειωμένα πάνω του χειρόγραφα, με καλλιγραφικούς χαρακτήρες που είχαν αγκαθωτές άκρες. Μονάχα μία λέξη ήταν τυπωμένη με χοντρά κεφαλαία γράμματα και αυτή βρισκόταν πάνω πάνω: ΠΕΡΟΥ.

«Σε ευχαριστώ, Ντέιζυ» είπε κάπως απότομα ο Κρέιβεν και, γέρνοντας μπροστά, πήρε τον χάρτη από τα χέρια της και τον εξαφάνισε διαστικτά σε ένα από τα συρτάρια του γραφείου του. Έπειτα τα πράσινα μάτια του στράφηκαν στη Μαμά.

«Καλό σας ταξίδι, κυρία Θίσιλνταουν».

Έπειτα από τη συνάντηση, βγήκαν ξανά στους πολύδουους δρόμους του Λονδίνου και βάδισαν παράλληλα με το ποτάμι. Τα χριστουγεννιάτικα φωτάκια έλαμπαν παντού σαν διαμαντένια κολιέ και ο αφρισμένος Τάμεσης κατέδρεχε τα πέτρινα αναχώματα. Ήταν ένα κρύο και μουντό απόγευμα και στον ουρανό πετούσαν αμέτρητοι παπαγάλοι, θυμίζοντας φωτεινές πράσινες βελονιές σε ένα σκούρο μπλε μεταξωτό ύφασμα. Όταν η Ντέιζυ τούς είχε πρωτοδεί είχε μείνει έκθαμβη. Τώρα όμως γνώριζε ότι το Λονδίνο ήταν εδώ και χρόνια γεμάτο με αυτά τα πουλιά. Τα έβλεπες να κουρνιάζουν με σιγουριά πάνω στους φανοστάτες ή να αράζουν στα κλαδιά δένδρων, σαν τροπικά χριστουγεννιάτικα στολίδια. Σύμφωνα με τη Μαμά, δεν ήταν λίγοι εκείνοι που υποστήριζαν ότι το είχαν σκάσει από τον ζωολογικό κήπο και από τότε είχαν πολλαπλασιαστεί ανεξέλεγκτα. Άλλοι πάλι έλεγαν ότι είχαν ξεφύγει από τα γυρίσματα μιας ταινίας. Όπως και να είχε, οι παγεροί δρόμοι της πόλης ήταν γεμάτοι από αυτά τα όμορφα πτηνά. Βλέποντάς τα η Ντέιζυ αι-

σθανόταν ότι στη ζωή τίποτε δεν ήταν αδύνατον να συμβεί. Ότι σε κάθε γωνιά θα μπορούσε να κρύβεται κάτι αναπάντεχο και θαυμαστό.

Η Μαμά τσέκαρε την ώρα στο κινητό της και μετά κοίταξε την Ντέιζυ με μάτια που έλαμπαν.

«Τι θα έλεγες για μια βόλτα στο Κιου;»

Κεφάλαιο 2

Μία ώρα αργότερα, περνούσαν την περίτεχνη σιδερένια πύλη του πιο αγαπημένου μέρους της Μαμάς στο Λονδίνο. «Βασιλικοί Βοτανικοί Κήποι του Κιου» έγραφε η ταμπέλα στην είσοδο. «Καλωσορίσατε στο μέρος με τη μεγαλύτερη βιοποικιλότητα στον κόσμο».

Οι κήποι ήταν γεμάτοι από επισκέπτες με βαριές μπότες και γάντια, ενώ τα περίφημα θερμοκήπια άχνιζαν στα σημεία όπου η τροπική τους ζέστη συναντούσε τον παγερό αέρα. Έξω, τα δέντρα ήταν γυμνά από φύλλα και τα παρτέρια των λουλουδιών αδειανά. Μέσα όμως στο μεγάλο θερμοκήπιο με τα φοινικοειδή η ατμόσφαιρα ήταν βαριά και αποπνικτική – κανονική σάουνα. Η Ντέιζυ πήρε μια βαθιά απολαυστική ανάσα. Τη λάτρευε αυτή τη χωματένια μυρωδιά. Παντού γύρω τους υπήρχαν φοίνικες με φύλλα μεγάλα σαν τραπεζομάντιλα και στριφογυριστές κληματίδες που τυλίγονταν στις περίτεχνες δαντελωτές δικτωριανές σιδεριές του μεγάλου γυάλινου θερμοκηπίου. Ένιωθες σαν να βρισκόσασα σε ένα τροπικό δάσος εσωτερικού χώρου.

«Κοίτα!» είπε η Μαμά δείχνοντας ένα λουλούδι με πέντε πέταλα που θύμιζε αστρική έκρηξη. «Αγριολίτσα της Μαδαγασκάρης. Κάποτε έφτιαχναν από αυτήν φάρμακα για τον καρκίνο. Δεν είναι φανταστικό;»

Η Ντέιζυ χαμογέλασε. Η Μαμά ήξερε σχεδόν τα πάντα για τα φυτά.

«Και εκείνο εκεί το φοινικόδεντρο» είπε η Μαμά «λέγεται και αυτοκτονικός φοίνικας επειδή ανθίζει μία μόνο φορά – όταν γίνεται πενήντα χρονών– και μετά πεθαίνει».

Η Μαμά άγγιξε με το δάχτυλό της τον φλοιό του δέντρου. Η Ντέιζυ ανοιγόκλεισε τα μάτια της. Θα έπαιρνε όρκο ότι ο τεράστιος φοίνικας χαιρέτησε τη Μαμά, λικνίζοντας απαλά ένα του κλαδί. Ήρθε όμως γρήγορα στα συγκαλά της. Σίγουρα θα έφταιγε κάποιο παιχνίδισμα του ζεστού αέρα που κυκλοφορούσε μέσα στο θερμοκήπιο.

Σήκωσε το βλέμμα ψηλά και παρατήρησε ένα σύμπλεγμα από φουντωτά κλαδιά που πάνω τους είχαν κάτι κίτρινα λουλούδια, ολόδια με τρομπέτες, μα και ένα τσαμπί με μικρές ροζ μπανάνες που μεγάλωναν αντίστροφα – προς τα πάνω. Η Μαμά την έφερνε στο Κιου από την εποχή που ακόμα μπουσουλούσε και όλη αυτή η ποικιλία των παράξενων φυτών την έκανε πάντα να παραλύει από χαρά.

Τα αγαπούσε από μικρή τα φυτά η Ντέιζυ – και ας φέροταν μερικές φορές κάπως παράξενα γύρω της. Μια φορά, για παράδειγμα, που κόντευε να πεθάνει από δαρεμάρα περιμένοντας τη Μαμά να τελειώσει μια συνέντευξη με έναν Σέρπα* (βρίσκονταν στα θιβετιανά Ιμαλάια), είχε αρχίσει να βολτάρει ολόμοναχη και, μέχρι να το καταλάβει, βρέθηκε να κουτρουδαλά σε έναν γκρεμό. Θα είχε σκοτωθεί στα σίγουρα, όμως κάτι δάφνες, που φύτρωναν λίγο πιο εκεί, άπλωσαν ξαφνικά τα κλαδιά τους και τη γράπωσαν στο τσακ.

* Οι Σέρπα είναι ορεινός λαός του Νεπάλ και της Πολιτείας Σικίμ της Ινδίας. Ήταν οι πρώτοι που έφθασαν στην κορυφή του όρους Έβερεστ (1953) και του όρους K2 (2021).

Μια άλλη φορά, εκείνο τον Απρίλιο που είχαν πάει στο Δελχί για τις τελευταίες εκλογές, έπαιζε με κάτι παιδιά ποδόσφαιρο στον δρόμο, και ένα μεγαλόσωμο αγόρι, που το έλεγαν Μπρους, είχε γκρεμίσει κάτω τρεις φορές στη σειρά το πιο μικρόσωμο κορίτσι από την άλλη ομάδα. Ήταν ένας κλασικός νταής – τον είχε δει και άλλες φορές να κάνει τέτοια πράγματα. Ένωσε το στήθος της να βράζει από θυμό, σαν μια κατσαρόλα με νερό που την έχεις ξεχάσει στο μάτι. Ξαφνικά, ο Μπρους άρχισε να σφαδάζει ουρλιάζοντας στο πεζοδρόμιο, ενώ το δέρμα του είχε γεμίσει με κατακόκκινες φουσκάλες.

«Δηλητηριώδης κισσός» άκουσε τον γιατρό να ψιθυρίζει καθώς ο Μπρους έφευγε υποδοσταζόμενος, βαδίζοντας με δυσκολία. «Ένας Θεός ξέρει πώς φύτρωσε σε τούτο εδώ το πεζοδρόμιο».

Και ήταν και τότε στο Παρίσι, στο σπίτι μιας πολύ σπουδαίας κυρίας που τις είχε καλέσει για επίσημο δείπνο. Θα έτρωγαν φρέσκους αστακούς, τους οποίους ο σεφ της τους είχε βράσει ζωντανούς – έτσι έλεγε όλο περηφάνεια η οικοδέσποινα. Ξαφνικά όμως, άγνωστο πώς, το τραπέζι από λουστραρισμένο ξύλο κερασιάς ανασηκώθηκε απότομα και την επόμενη στιγμή όλα τα πιάτα και τα μπολ βρέθηκαν στον αέρα, πιτσιλίζοντας τα πάντα με σάλτσες και ζουμιά αστακού. Ενώ ο διερμηνέας τους ψέλλιζε στην κυρία ένα κατεδατό από άκυρες δικαιολογίες και συγγνώμες, η Μαμά είχε κιόλας αρπάξει την Ντέιζυ από το χέρι και είχαν φύγει.

Σήμερα όμως δε γίνονταν τέτοια. Ήταν μια απολύτως νορμάλ μέρα. Η Ντέιζυ έβγαλε ένα φύλλο που είχε αγκιστρωθεί στην προχειροφτιαγμένη πλεξούδα της και προχώρησε βαθύτερα μέσα στο θερμοκήπιο, δίνοντας ελάχιστη σημασία σε έναν

περαστικό τουρίστα που γύρισε και κοίταξε τη Μαμά πριν στρίψει προς ένα φοινικόδεντρο.

Τότε όμως, με την άκρη του ματιού της, είδε κάτι απρόσμενο. Στην αρχή νόμιζε ότι ήταν μία ακόμη κληματίδα. Όμως οι κληματίδες δεν είναι ασπρόμαυρες και χνουδωτές...

Δίχως να το πολυσκεφτεί, η Ντέιζυ έτρεξε προς τα εκεί ακριβώς τη στιγμή που το ασπρόμαυρο, χνουδωτό πράγμα έστριβε σε μια γωνία. Το ακολούθησε στα γρήγορα σκύδοντας κάτω από ένα κλαδί, που φάνηκε σαν να σηκώθηκε λίγα εκατοστά για να της κάνει χώρο.

Και να! Πίσω από έναν γέρικο, φουντωτό φοίνικα νάνο κρυβόταν ένα γατάκι. Το ασπρόμαυρο πλασματάκι ήταν σε μέγεθος όσο περίπου το παπούτσι της και είχε μια στριφτή ανθρακί ουρίτσα.

«Γεια σου» του είπε σκύδοντας κοντά του. Το γατάκι την κάρφωσε με τα ασημοπράσινα μάτια του και ακόνισε ένα του νύχι πάνω στο παπούτσι της. Είχε μια σχεδόν πολεμοχαρή έκφραση, με δόντια σαν μικρές βελόνες και κάτι μουστάκια μακριά και πολύ ευκίνητα. Τα αυτιά του ήταν μικρά και μυτερά και έμοιαζε πολύ κατσούφικο. Πρέπει να είχε χαθεί.

Η Ντέιζυ τού έκανε μια αστεία γκριμάτσα. «Τι κάνεις εσύ εδώ;»

Έψαξε καλά καλά στον λαϊμό του για να βρει κάποιο λουράκι ή κάποια ταυτότητα, όμως δεν υπήρχε τίποτα. Τα κατοικίδια δεν επιτρέπονταν στον Βοτανικό Κήπο και κανείς ιδιοκτήτης δε φαινόταν να το ψάχνει ανήσυχος. Ουσιαστικά, κανείς δεν έδινε την παραμικρή σημασία σε αυτή τη γατούλα που είχε μπει παράνομα στο μεγάλο θερμοκήπιο του Βασιλικού Βοτανικού Κήπου.

Η Ντέιζυ έριξε μια ματιά πίσω της. «Μαμά!» φώναξε. «Έλα να δεις! Βρήκα ένα...»

Όταν όμως γύρισε ξανά μπροστά, το γατάκι είχε εξαφανιστεί.

«Δεν το κατέδασα από το κεφάλι μου» είπε η Ντέιζυ ενώ έπιναν τσάι στο καφέ λίγο αργότερα. «Υπήρχε στ' αλήθεια ένα γατί! Ναι, μέσα στο θερμοκήπιο! Και μέσα σε μια στιγμή... Παφ!»

Είχε εξαφανιστεί δίχως να αφήσει ίχνος πίσω του. Που λέει ο λόγος, σκέφτηκε η Ντέιζυ, κοιτώντας μερικές σκόρπιες ασπρόμαυρες τριχούλες στο παλτό της.

«Σε πιστεύω» είπε ήρεμα η Μαμά. «Οι γάτες τα κάνουν κάτι τέτοια».

Το καφέ αντηχούσε ολόκληρο από το κροτάλισμα των πιρουινιών και από το βουητό των επισκεπτών που κουδέντιαζαν πρόσχαρα καθώς δύθιζαν τα κουτάλια τους στα χοντρά κομμάτια του κέικ καρότου.

«Λες να πάθει κάτι;» είπε η Ντέιζυ. Ήταν τόσο μικρούλι αυτό το γατάκι.

Δίχως να της απαντήσει, η Μαμά τακτοποίησε στο τραπέζι το τεράστιο πιάτο με τα κουλουράκια, την κρέμα γάλακτος και τη μαρμελάδα φράουλα και μετά γέμισε τα φλιτζάνια τους με το μεγάλο κόκκινο τσαγερό. Ήταν αφηρημένη όλη τη μέρα, κάτι που σήμαινε ότι κλωθογύριζε στο μυαλό της το νέο της άρθρο – και άρα σύντομα θα έφευγαν για μια καινούρια περιπέτεια.

Σίγουρα το γατάκι θα είχε επιστρέψει στον ιδιοκτήτη του, είπε αποφασιστικά μέσα της η Ντέιζυ. Όλα καλά λοιπόν.

Εστίασε την προσοχή της στα ψωμάκια. Διάλεξε το πιο κοτινό και άλειψε πάνω του τόση πολλή κρέμα, που, όταν το δάγκωσε, η μισή έμεινε πάνω στα δόντια της. Έφαγε ακόμη μια μπουκιά και αναστέναξε από απόλαυση.

Η Μαμά είχε πάρει και εκείνη ένα ψωμάκι, όμως δεν έδειχνε να πεινάει και πολύ.

«Τι τρέχει;» τη ρώτησε η Ντέιζυ, ενώ πάσχιζε να γλείψει λίγη κρέμα από τον αγκώνα της – άγνωστο πώς είχε βρεθεί εκεί. Παρατήρησε ότι η Μαμά δίσταζε να της απαντήσει και, αν και στο καφέ υπήρχε πολύ ζέστη, ένιωσε στο στομάχι της μια κρυάδα.

«Τίποτα» είπε η Μαμά. «Απλώς σκεφτόμουν... Πώς θα σου φαινόταν να μείνεις σε ένα οικοτροφείο;» Σήκωσε το βλέμμα και πρόσθεσε διαστικά «Για λίγο βέβαια».

Η Ντέιζυ γούρλωσε τα μάτια. «Σε οικοτροφείο; Μα μόνο στα βιβλία πηγαίνουν εκεί τα παιδιά!»

«Ε, τα παραλές τώρα» είπε η μητέρα της με εκείνη τη δήθεν ανέμελη φωνή που χρησιμοποιούσε όταν έπαιρνε συνέντευξη από δύστροπους ανθρώπους. «Δε θέλεις να γνωρίσεις παιδιά της ηλικίας σου; Να κάνεις φίλους...»

Η Ντέιζυ τινάχτηκε σπασμωδικά, λες και είχε πατήσει μέσα σε έναν λάκκο με κινούμενη άμμο.

«Δεν έχω ανάγκη από φίλους» είπε διαστικά. «Και γνωρίζω πολλά παιδιά της ηλικίας μου». Δεν έλεγε ψέματα. Όπου και αν βρισκονταν – από τη Ρώμη μέχρι τη Ρωσία και από τις λαϊκές αγορές μέχρι τα πολυτελή ξενοδοχεία – η Ντέιζυ έκανε παρέα με κάθε λογής παιδιά, έχοντας πάντα τα αυτιά της ανοιχτά για οτιδήποτε θα μπορούσε να φανεί χρήσιμο στο άρθρο της Μαμάς· ένα τοπικό κουτσομπολιό, κάποια παράπονα για την

αύξηση της τιμής του ψωμιού, μια παράξενη φήμη που πλανιόταν εδώ και εκεί...

Η Μαμά ήταν πολιτική ανταποκρίτρια, όμως όλο και πιο συχνά τον τελευταίο καιρό τα άρθρα της εστίαζαν και στο ζήτημα της κλιματικής αλλαγής. Έτσι, η Ντέιζυ γνώριζε πολύ περισσότερα από ένα συνηθισμένο εντεκάχρονο παιδί για τις πλημμύρες στην Ινδία και τις πυρκαγιές στην Αυστραλία. Μπορούσε να σου πει τα πάντα για τις λεοπαρδάλεις που απειλούνταν με εξαφάνιση στα χιονισμένα δάση της Ρωσίας, αλλά και για τα σπάνια μουστακαλίδικα λουλούδια – τις μαύρες νυχτερίδες όπως τα έλεγαν – που φύτρωναν στην τροπική Βιρμανία. Η Ντέιζυ είχε μάθει μόνη της να διαβάζει χάρη στα βιβλία και στους ταξιδιωτικούς οδηγούς της Μαμάς. Τα άνοιγε και συλλάβιζε κάτι λέξεις μακρινάκια – «γεωγραφικές συντεταγμένες», για παράδειγμα – ή έλεγε απ' έξω ολόκληρες προτάσεις: «Όταν είσαι στην ερημιά, είναι πάντα καλό να έχεις μαζί σου μια καρύδα». Μπορούσε να ξεχωρίσει το κάθε ωδικό πτηνό της Σομαλίας από το τιτίθισμά του, ήξερε επτά διαφορετικούς τρόπους για να πεις γεια στη γλώσσα των Ινουίτ*, και μπορούσε να δέσει και να λύσει με άνεση δέκα ναυτικούς κόμπους. Ήξερε να κάνει διαίρεση με μεγάλους αριθμούς και να διαβάσει χάρτες, να ρίχνει πέτρες με σφεντόνα, να αρπάζει κρυφά πράγματα από ξένες τσέπες (η Μαμά δεν είχε ιδέα για αυτή της τη δεξιότητα) και να θρίσκει τον προσανατολισμό της με τον Πολικό Αστέρα. Ήταν επίσης η ανεπίσημη πρωταθλήτρια φτυσίματος σε τρεις διαφορετικές πολιτείες των ΗΠΑ και μπορούσε

* Ινουίτ ονομάζονται οι Ιθαγενείς της Αλάσκας, της Γροιλανδίας και του Καναδά.

να φτύσει πιο δυνατά και με μεγαλύτερη ακρίβεια στον στόχο από τα περισσότερα λάμα και τα περισσότερα αγόρια.

«Δεν έχω ανάγκη το σχολείο» είπε πασχίζοντας να κρύψει τον πανικό από τη φωνή της.

«Το ξέρω, τζουνάμ» είπε η Μαμά τρίβοντας το ψωμάκι της ανάμεσα στα δάχτυλά της, κάνοντάς το κομματάκια. Τζουνάμ στα φαρσί σημαίνει *αγάπη μου*. «Όμως αυτή η καινούρια ιστορία που κυνηγάω βρίσκεται σε ένα κάπως επικίνδυνο μέρος».

«Στον Αμαζόνιο, ε;» είπε η Ντέιζυ καθώς θυμήθηκε τη συζήτηση της Μαμάς με τον Κρέιβεν.

«Ναι». Η Μαμά έπιασε με το δάχτυλό της ένα ψίχουλο από το τραπέζι. «Όπως ξέρεις, το τροπικό δάσος είναι ένα από τα πιο παρθένα και εκπληκτικά μέρη στη γη. Όμως...» Έκανε μια παύση για να επιλέξει με προσοχή τις λέξεις που θα έλεγε, σαν να είχαν κοφτερές άκρες. «Όμως, κάθε χρονιά που περνά, θυμίζει όλο και περισσότερο πεδίο μάχης. Οι άνθρωποι που ζουν εκεί από τότε που γεννήθηκαν είναι αναγκασμένοι να παλεύουν καθημερινά για να προστατέψουν το δάσος από την παράνομη υλοτομία, την παράνομη εξόρυξη, το παράνομο ψάρεμα... Από εκείνους που θέλουν να κόψουν και να κάψουν τα πάντα. Και μέσα σε όλα αυτά...» Η Μαμά κόμπιασε λίγο. «Κάποιοι αθώοι άνθρωποι εξαφανίζονται».

«Εξαφανίζονται;» έκανε σμίγοντας τα φρύδια της η Ντέιζυ. Κάπου εκεί κοντά ένα μωρό έκλαιγε και ένας κοκκινομάλλης στο διπλανό τραπέζι ρουφούσε ηχηρά τον καφέ του.

Η Μαμά κούνησε προβληματισμένη το κεφάλι. «Πρέπει να βρω τι συμβαίνει. Ο κόσμος πρέπει να μάθει».

Η Ντέιζυ πήρε μια πολύ βαθιά ανάσα. «Γιατί να μην έρθω μαζί σου; Θα μπορούσα να βοηθήσω στο...»

«Όχι» είπε κοφτά η Μαμά. «Αυτή τη φορά τα πράγματα είναι αλλιώς, Ντέιζυ. Καμία σχέση με τα άλλα μέρη που έχουμε πάει. Δεν είναι μέρος για παιδιά εκεί».

Η Ντέιζυ ένωσε έναν κόμπο στον λαιμό της. «Και εσύ;» κατάφερε να ψελλίσει. «Αν πάθεις κάτι;»

«Δε θα κινδυνέψω καθόλου» είπε αμέσως η Μαμά. «Θα έχω μαζί μου οδηγό και ανθρώπους για προστασία. Και δε θα λείψω πολύ. Το πολύ σε δύο εβδομάδες θα έχω επιστρέψει».

«Δύο εβδομάδες;» Μέχρι τότε το μεγαλύτερο διάστημα που είχαν μείνει χώρια ήταν δύο μέρες.

Η Μαμά την κοίταξε απολογητικά. «Λυπάμαι, τζουνάμ. Μακάρι να γινόταν να έρθεις. Επειδή όμως θέλω να είμαι σίγουρη ότι θα είσαι καλά όσο λείπω και αφού δεν έχουμε οικογένεια για να σε φροντίζει... Ο κύριος Κρέιβεν μού σύστησε ένα οικοτροφείο θηλέων. Γουάικχαρστ λέγεται. Είναι και ο ίδιος στο διοικητικό συμβούλιο. Δέχτηκαν να πας για λίγο ως μαθήτρια». Η Μαμά έπιασε το χέρι της Ντέιζυ που κολλούσε από τη μαρμελάδα. «Δύο εβδομάδες όλες κι όλες. Τα Χριστούγεννα θα βρισκομαι εδώ, το υπόσχομαι».

Η Ντέιζυ ένωθε το δέρμα της να καίει και χίλιες βελονίτσες να την τσιμπούν.

«Δεν μπορώ...» είπε. Τα μάγουλά της είχαν μουσκέψει. Σκούπισε νευρικά τα μάτια με τις άκρες των μαλλιών της.

«Μπορείς» είπε με σταθερή φωνή η Μαμά. «Κουράγιο, τζουνάμ!»

«Όμως...»

Η Μαμά την κοιτούσε αμίλητη. Στη διάρκεια αυτής της απαισίας σιωπής ένας παπαγάλος μπήκε πετώντας από τις ανοιχτές πόρτες του καφέ. Η Ντέιζυ τον ακολούθησε με το βλέμμα, μέ-

χρη που εκείνος πέταξε πάλι έξω και χάθηκε στον σκοτεινό ουρανό. Άφησε πίσω του μονάχα ένα πράσινο πούπουλο, που προσγειώθηκε ανάμεσά τους.

«Πώς θα τα καταφέρεις μόνη σου;» ολοκλήρωσε επιτέλους την ερώτησή της η Ντέιζυ.

Η Μαμά δεν ήταν καθόλου καλή στο να διαβάξει χάρτες, να τηρεί τις προθεσμίες στη δουλειά της και να θυμάται ότι πρέπει να τρώει. Η Ντέιζυ ήταν που έδρισκε πώς έπρεπε να πάνε από το ένα μέρος στο άλλο. Εκείνη φρόντιζε να έχουν πάνω τους τα διαβατήριά τους, εκείνη έδινε φιλοδώρημα στους υπαλλήλους των ξενοδοχείων, εκείνη αγόραζε επιπλέον μπισκότα για να έχει η Μαμά όταν έγραφε.

«Αχ, τζουν-ε-ντελάμ» είπε η Λειλά Θίσλνταουν. *Ζωή της καρδιάς μου* σήμαινε αυτό στα φαρσί – μόνο όταν ήταν πολύ λυπημένη αποκαλούσε έτσι την Ντέιζυ. «Δεν έχω ιδέα. Όμως έχεις τον λόγο μου, δε θα είναι για πολύ. Θα τσακώσω αυτή την ιστορία όσο πιο γρήγορα γίνεται».

Σώπασαν πάλι. Η Ντέιζυ άκουγε το θρόισμα της εφημερίδας που διάβαζε ο κοκκινομάλλης του διπλανού τραπεζιού και τον ευχάριστο σαματά μιας οικογένειας με δύο μωρά και ένα καροτσάκι καθώς έφευγε. Αναρωτήθηκε για μια στιγμή πώς ήταν να έχεις μια συνηθισμένη οικογένεια και ένα κανονικό σπίτι για να επιστρέφεις στο τέλος της ημέρας. Φαντάστηκε τον εαυτό της με ένα δωμάτιο ολοδικό της και ένα κρεβάτι (το ίδιο κάθε βράδυ) και ένα ράφι για τα βιβλία της και ένιωσε τη λαχτάρα να φτερουγίζει στο στήθος της.

Τότε η Μαμά είπε: «Σε περίπτωση που πάει κάτι στραβά –οτιδήποτε– θέλω να έχεις αυτό». Έβαλε το χέρι της στην τσάντα της και έδγαλε από εκεί ένα μικρό κουτί που μέσα είχε ένα

στρογγυλό, γυαλιστερό αντικείμενο. Η Ντέιζυ το πήρε στο χέρι της. Ήταν μια γυάλινη σφαίρα, περίπου στο μέγεθος της γροθιάς της. Ένα προς παπιέ. Το έφερε κοντά στα μάτια της μέχρι που η μύτη της άγγιξε την παγερή του επιφάνεια. Μέσα στο γυαλί ήταν κλεισμένο ένα πραγματικό άνθος πικραλίδας. Έμοιαζε με ένα μικρό εύθραστο φεγγάρι κρυμμένο μέσα σε μια σαπουνόφουσα.

«Ανήκε στον πατέρα σου» είπε η Μαμά. «Μου είχε πει να σου το δώσω όταν θα μεγάλωνες λίγο. Θα ήταν απίστευτα περήφανος για σένα αν μπορούσε να σε δει».

Αντίθετα με ό,τι συνέβαινε συνήθως, η αναφορά στον Μπαμπά δε στάθηκε ικανή να στρέψει αλλού το μυαλό της Ντέιζυ.

«Τι εννοείς να πάει κάτι στραβά; Πριν από λίγο είπες ότι δε θα κινδυνέψεις καθόλου!»

Η Μαμά μάζεψε με την παλάμη της μερικά διάσπαρτα ψίχουλα στο τραπέζι. «Ναι. Και το λέω ξανά. Όμως, αν μία στο εκατομμύριο συμβεί κάτι, θέλω να έρθεις στο Κιου. Και να έχεις μαζί σου αυτό» πρόσθεσε δείχνοντας με το πιγούνι της το προς παπιέ. «Εδώ θα βρεις βοήθεια. Όμως δεν πρέπει να το δείξεις σε κανέναν. Να το κρατήσεις κρυφό από όλους και να το προσέχεις σαν τα μάτια σου».

«Δε σε καταλαβαίνω. Γιατί; Και τι εννοείς *θα βρω βοήθεια;*»

Όμως η Μαμά στοίβαζε ήδη τα αδειανά τους πιάτα στο τραπέζι και έσφιγγε τα λουριά της τσάντας της.

«Έλα» είπε. «Έχουμε πολλά να κάνουμε».

Κεφάλαιο 3

Η επόμενη μέρα πέρασε σαν αστραπή μέσα σε έναν καταιγισμό από ετοιμασίες. Μια και η Ντέιζυ θα έμενε στο σχολείο μόνο για τις τελευταίες δύο εβδομάδες του χειμερινού εξαμήνου, δεν ήταν υποχρεωμένη να αγοράσει τη στολή και τη βαλίτσα με το μονόγραμμα του Γουάικχαρστ, που κανονικά έπρεπε να έχει μαζί της κάθε νέα μαθήτρια. Απλώς λοιπόν πατίκωσε τα ρούχα της στη μικρή, γρατζουνισμένη βαλιτσούλα που κάποτε ανήκε στον πατέρα της και είχε ακόμα πάνω της τα αρχικά Χ. Θ. –Χένρι Θίσλνταουν δηλαδή– καθώς και ένα σωρό ξεθωριασμένα αυτοκόλλητα από τα ταξίδια του· πλοία από την Ταγγέρη, αεροπορικές πτήσεις προς τη Χιλή, την Ινδία, τη Γροιλανδία... Μέσα στα χρόνια, η Ντέιζυ είχε προσθέσει και μερικά δικά της. Το αγαπημένο της όμως ήταν πάντα το μπλε στη γωνία. Ήταν πια μισοσκισμένο και ξεθωριασμένο, αλλά ακόμα και έτσι της θύμιζε το πιο σημαντικό ταξίδι του πατέρα της. Εκείνο από την Αγγλία, όπου είχε γεννηθεί, στο Ιράν, όπου είχε γνωρίσει τη Μαμά, και μετά είχαν παντρευτεί και είχαν ζήσει ευτυχισμένοι...

Όχι για πάντα, δυστυχώς.

Εκτός από τα ρούχα της, η Ντέιζυ στοίβαξε στη βαλίτσα ένα γερό απόθεμα μπισκότων, τα ορειβατικά μπουτάκια με τα κόκκινα κορδόνια που της αγόρασε η Μαμά («Για να μην ξεχνάς

ότι είσαι ελεύθερο πλάσμα» της είχε πει κλείνοντάς της το μάτι) έναν φάκελο με χρήματα («για ώρα ανάγκης»), ένα κουτί με παλιές φωτογραφίες και τη στοίβα με τα ταλαιπωρημένα βιβλία που είχαν ήδη συνοδεύσει την Ντέιζυ στις διαδρομές της ανά την υφήλιο.

Η Μαμά θα ήθελε πολύ να έχει μαζί της η Ντέιζυ και το κινητό τηλέφωνο που της είχε κάνει δώρο στα τελευταία της γενέθλια ώστε να μπορούν να επικοινωνούν όποτε ήθελαν, όμως η κυρία Ντάγκλερ⁴, η διευθύνουσα του σχολείου, της είχε δηλώσει κατηγορηματικά ότι τα κινητά τηλέφωνα δεν επιτρέπονταν στο Γουάικχαρστ. («Αναστατώνουν απίστευτα τα κορίτσια, κυρία Θίσλνταουν, και τους διασπούν την προσοχή. Θα είναι πολύ καλύτερα χωρίς».) Αυτό έκανε τον επικείμενο χωρισμό τους να μοιάζει ακόμα πιο δυσβάσταχτος. Όμως... Δύο εβδομάδες είναι, θα περάσουν, είπε μέσα της αποφασιστικά η Ντέιζυ και έκλεισε επιτέλους τη βαλίτσα της.

Μόνο αυτή η σκέψη τής έφτιαχνε λίγο τη διάθεση. Έπειτα η Μαμά τής υποσχέθηκε ότι θα της γράψει και την αποχαιρέτησε για να πάει να κυνηγήσει μια ιστορία που ίσως να αποδεικνυόταν πολύ επικίνδυνη. Η Ντέιζυ στάθηκε για λίγο στην είσοδο του οικοτροφείου Γουάικχαρστ. Έστρεψε τα μάτια προς τον ουρανό για να συγκρατήσει τα δάκρυά της και έσφιξε τη βαλιτσούλα του πατέρα της σαν να ήταν ο μοναδικός φίλος που της είχε απομείνει σε ολόκληρο τον κόσμο.

«Μάλιστα...» είπε η διευθύνουσα του σχολείου μόλις η Μαμά εξαφανίστηκε στη στροφή του δρόμου. Ήταν μια ψηλόλιγνη γυναίκα με χέρια σαν της ακρίδας και βλέμια γιγάντιας πέστροφας – από εκείνες τις ψόφιες που κρατούν περήφανοι οι ψαράδες στις φωτογραφίες. Έπιασε την Ντέιζυ από το μπρά-

τσο της και την εξέτασε από την κορυφή ως τα νύχια, σαν να έβλεπε ένα πολύ απωθητικό έντομο. «Όπως βλέπω έχω μπόλικη δουλειά» μονολόγησε. Έπειτα οδήγησε την Ντέιζυ κάτω από τα γκρίζα στηθαία του κτιρίου και από εκεί κατευθίαν στο γραφείο των απολεσθέντων αντικειμένων, για να της δρει ένα πλήρες σετ της στολής του Γουάικχαρστ.

«Μα η Μαμά είπε ότι δε χρειάζεται να φοράω...»

Η διευθύνουσα στένεψε το βλέμμα της. «Δε με ενδιαφέρει τι σας είπε η μαμά σας, δεσποινίς Θίσιλνταουν» είπε ξερά. «Τώρα βρίσκεστε στο Γουάικχαρστ και θα κάνετε ό,τι σας λέω εγώ.»

Γράπωσε από την κούτα μια αγκαλιά ρούχα και τα πέταξε στην Ντέιζυ για να τα δοκιμάσει. Ήταν δύο μπλε φούστες (τό-

σο μακριές, που η Ντέιζυ σχεδόν εξαφανίστηκε μέσα τους), τρία ριγέ πουκάμισα με ξεφτισμένα μανίκια και άβολο κούμπωμα, ένα ναυτικό πουλόβερ, που της δημιουργούσε φαγούρα, μερικές κάλτσες μέχρι το γόνατο, που μύριζαν σαν τουρσί κρεμμύδι και, τέλος, ένα ραβδί με ένα μικρό δίχτυ στη μία του άκρη, που δυστυχώς δεν ήταν απόχη για πεταλούδες, αλλά μπαστού-νι του λακρός.

Η διευθύνουσα την κοίταξε πάλι από την κορυφή ως τα νύχια και άπλωσε απαιτητικά το χέρι της. «Μόνο μαύρες κορδέλες επιτρέπονται» γάδγισε. «Δώστε τη μου αμέσως».

Με τρεμάμενα χέρια η Ντέιζυ έλυσε την κόκκινη κορδέλα από τα μαλλιά της. Ήταν ένα δωράκι αποχωρισμού από τη Μάμα και, μόλις την έδωσε στη διευθύνουσα, ένωσε μια κρυάδα, σαν να της είχαν αρπάξει ξαφνικά το παλτό.

Η κυρία Ντάγκλερ έγενεψε αυστηρά προς την πόρτα. «Μπρος. Πάμε».

Καθώς ανέβαιναν τις σκάλες, η διευθύνουσα απαρίθμησε έναν έναν τους βασικούς κανονισμούς του Γουάικχαρστ. Όχι τρέξιμο σε εσωτερικούς χώρους, όχι γέλια στους διαδρόμους, όχι σοκολάτα, όχι φτύσιμο και κυρίως όχι κατοικίδια. «Είναι σιχαμερά βρομοπλάσματα» είπε ζαρώνοντας τη μύτη της.

Στην κορυφή της σκάλας έστριψαν αριστερά και μπήκαν σε έναν κοιτώνα. Κολλητά στους λευκούς τοίχους υπήρχαν δύο σειρές από απρόσωπα μεταλλικά κρεβάτια. Η διευθύνουσα πέταξε άγαρμπα τη βαλίτσα και την καινούρια στολή της Ντέιζυ στα πόδια του κρεβατιού που βρισκόταν στην πιο μακρινή γωνία.

«Τα υπόλοιπα κορίτσια βρίσκονται στην τραπεζαρία» την ενημέρωσε. «Εσείς, λογικά, θα έχετε ήδη δειπνήσει. Σωστά;»

Χαμογέλασε κακιασμένα και, δίχως να περιμένει απάντηση, της γύρισε την πλάτη. «Όνειρα γλυκά, δεσποινίς Θίσλνταουν».

Μόλις η πόρτα έκλεισε πίσω της, η Ντέιζυ σωριάστηκε στο κρεβάτι της, με το στομάχι να γουργουρίζει από την πείνα. Ένωσε πάλι τα μάτια της να δουρκώνουν και, για να ξεχαστεί, έπιασε το σακίδιό της. Στην εσωτερική τσέπη είχε βάλει μια σοκολάτα. Θα ήταν ό,τι έπρεπε για βραδινό. Και επίσης θα ήταν η πρώτη της επαναστατική πράξη ενάντια στο απαίσιο καθεστώς της διευθύνουσας.

Όταν όμως άνοιξε την τσάντα, κάθε σκέψη για φαγητό εξα-νεμίστηκε. Γιατί εκεί, κουλουριασμένο πάνω στο αγαπημένο μπλουζάκι της, ήταν το γατάκι από τον Βοτανικό Κήπο.

Η Ντέιζυ δεν έδωσε καν σημασία στο γκρίζο και νερουλό πόριτζ που είχε μπροστά της στην τραπεζαρία το επόμενο πρωί. Είχε όλη της την προσοχή στραμμένη στο γατάκι που, κρυμμένο κάτω από το σχολικό της φούτερ, ζύμωνε με τα πατουσάκια του το στήθος της. Όλη τη νύχτα ήταν κουλουριασμένο δίπλα της σαν μια χνουδωτή θερμοφόρα, αθέατο από τα κορίτσια που σιγοψιθύριζαν στα διπλανά κρεβάτια. Και το πρωί, όταν πια οι άλλες είχαν φύγει για την τραπεζαρία, το γατάκι αρνιόταν κατηγορηματικά να μείνει στον κοιτώνα και επέμενε να την ακολουθεί στην πόρτα. Όσο αυστηρά και αν το μάλωνε, εκείνο την κοιτούσε με τα ασημοπράσινα μάτια του και της νιαούριζε έξαλλο.

«Ουφ, εντάξει» του είπε στο τέλος. «Όμως δεν πρέπει να σε δουν. Η διευθύνουσα δεν αγαπάει καθόλου τα ζώα».

Ευτυχώς δεν ήταν δύσκολο να το κρύψει. Ήταν τόσο μικρούλι, που χωρούσε στην παλάμη της. Μόνο αν κοιτούσες πο-

λύ προσεκτικά θα διέκρινες ένα μικρό καρούμπαλο κάτω από το φαρδύ της φούτερ. Η Ντέιζυ έκλεψε για χάρη του από τον μπουφέ μια ολόκληρη καπνιστή ρέγκα και σκέφτηκε ότι έπρεπε να του δρει και μια γλάστρα για να την έχει για τουαλέτα.

Καθώς ακολουθούσε τα υπόλοιπα κορίτσια έξω από την τραπεζαρία, το μυαλό της δούλευε με χίλες στροφές. Λογικά, ο γατούλης είχε τρυπώσει στο σακιδίο της εκείνη την ημέρα στον Βοτανικό Κήπο. Να γιατί, παρότι είχε ψάξει κάθε γωνιά του θερμοκηπίου, δεν τον είχε δρει πουθενά. Πού να το σκεφτόταν ότι έπρεπε να κοιτάξει και στο σακιδίο της; Έμεινε λοιπόν κρυμμένος εκεί όσο ετοιμάζαν τα πράγματά της και μετά ταξίδεψε μαζί της μέχρι το Γουάικχαρστ· ένας κατά λάθος λαθρεπιβάτης που είχε τρυπώσει στο πιο καταθλιπτικό μέρος του πλανήτη.

Καθώς πήγαινε στο πρώτο μάθημα, άκουσε κάποια κορίτσια να χαχανίζουν.

«Είδατε σε τι κακό χάλι είναι η στολή της;» ψιθύρισε ένα από αυτά.

Η Ντέιζυ έβαλε το χέρι στην τσέπη, έσφιξε τα δάχτυλά της γύρω από τη γυάλινη σφαίρα του πατέρα της και συνέχισε τον δρόμο της.

Το γατάκι είχε γίνει η σκιά της εκείνη τη μέρα. Και ήταν τόσο μικρό και παμπόνηρο, που κατάφερε να μένει πάντα αθέατο. Η Ντέιζυ όμως ήξερε πως θρυσκόταν εκεί. Θαύμαζε το είδωλό του στα γυαλιστερά τρόπαια του λακρός, όσο εκείνη ιδροκοπούσε με τις ασκήσεις στο γυμναστήριο· έστρωνε τα μουστάκια του πίσω από τον καναπέ στην κοινόχρηστη αίθουσα που έσταζε από την υγρασία· μπανιαριζόταν γλείφοντας ξανά και ξανά

κάθε γωνιά του σώματός του, κρυμμένο κάτω από το τραπέζι στο μοναχικό της γεύμα· φταρνιζόταν μανιωδώς καθώς έμπαινε πίσω της στη σκονισμένη αίθουσα της Ιστορίας.

«Τι ήταν αυτό;» είπε η Μις Λάμπρεϋ⁵, η ιστορικός, κοιτώντας τριγύρω απορημένη.

«Συγγνώμη, με γαργαλάει η μύτη μου» απάντησε η Ντέιζυ. «Αψού!»

Και όταν η Ντέιζυ πήγε το βράδυ στο κρεβάτι της, ο γατούλης είχε ήδη βολευτεί πάνω στο μαξιλάρι της. Ευτυχώς κατάδεχτηκε να της κάνει χώρο και τυλίχτηκε γύρω από τον λαμό της, σαν ένα μικροσκοπικό γούνινο φουλάρι, πριν τη γλείψει στο μάγουλο.

«Χμφ» έκανε η Ντέιζυ. «Εντάξει, μπορείς να μείνεις αν θες».

Και πράγματι έμεινε.

Τον ονόμασε Ναπολέοντα, γιατί ήταν μικρόσωμος και είχε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ,
Η ΜΑΜΑ ΤΗΣ ΕΚΡΥΒΕ ΕΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΟ
ΑΣΤΡΑΦΤΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ:
ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ ΚΟΣΜΟ,
ΤΟΝ ΓΕΜΑΤΟ ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΑ...

Όταν η μητέρα της εξαφανίζεται μυστηριωδώς, η Ντέιζυ δραπετεύει από το οικοτροφείο όπου ήταν κλεισμένη και προσπαθεί να βρει τα ίχνη της. Σύντομα θα καταλήξει κυνηγημένη στους δρόμους του Λονδίνου και από εκεί, μέσα από μια παράξενη πόρτα, σε έναν άγνωστο μαγικό κόσμο που κυλά παράλληλα με τον δικό μας:
Στο Greenwild ή αλλιώς στον Πρασινότοπο.

Όμως ο εκπληκτικός αυτός τόπος κινδυνεύει. Μια τρομερή δύναμη απειλεί να εξαλείψει την πράσινη μαγεία μέσα κι έξω από την πόρτα. Έτσι η Ντέιζυ, παρέα με τους καινούριους της φίλους, αλλά και ένα πολύ δυναμικό γατάκι, θα πρέπει να λύσει ένα σωρό μυστήρια για να τον υπερασπιστεί.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-0520-1

9 786180 705201 >
Βοηθ. κωδ. μηχ/σης 14520